

בבית המשפט העליון

רע"פ 10118/09

בפני : כבוד השופט ס' גיבראן

המבקש : אלברט ארז

נ ג ד

המשיבה : מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי
בבאר שבע מיום 18.11.09 בע"פ 5309/08 שניתן על ידי
כבוד השופטים: נ' הנדל, ח' סלוטקי וי' אלון

בשם המבקש : עו"ד דוד גולן

בשם המשיבה : עו"ד שאול כהן

החלטה

לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-
שבע בע"פ 5309/08 (כבוד השופטים נ' הנדל, ח' סלוטקי, י' אלון) מיום 18.11.2009,
בו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בקרית-גת בת"פ
1218/04 (כבוד השופטת ט' חיימוביץ).

כנגד המבקש הוגש כתב אישום לבית משפט השלום המייחס לו עבירות של
פגיעה בפרטיות לפי סעיפים 5 ו-2 (9) (10) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981;
הפרת אמונים, לפי סעיף 284 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 וגילוי תוך הפרת חובה לפי
סע' 117 (א) לחוק העונשין. על פי הנטען בכתב האישום המבקש כיהן כראש עיריית
קרית גת והתמודד מחדש לתפקיד זה בבחירות בשנת 2003. לאחר שלא נבחר מתמודד
בסיבוב הראשון נערך סיבוב שני בין שני המתמודדים שהובילו בסיבוב הראשון –
המבקש מול מר אבירם דהרי. המבקש, שכיהן אותה עת כראש העיר, פנה למנהל לשכת
שרות התעסוקה בעיר, ודרש ממנו להוציא ממאגר הנתונים של הלשכה אישורים
המעידים כי המתמודד דהרי נרשם בעבר כדורש עבודה בשירות התעסוקה, וכי קיבל

בגין כך דמי אבטלה. מנהל הלשכה, נעתר לבקשת המבקש, הוציא פלט נתונים כאמור ממחשב שירות התעסוקה ומסר אותו לנהגו של המבקש. לאחר שהגיע המסמך האמור לידי המבקש הוא העבירו לגורמים שונים ובהם עיתונאי בעיתון מקומי אשר פרסם את דבר המסמך בעיתונו. לאחר שמיעת הראיות הורשע המבקש על ידי בית משפט השלום בכל המיוחס לו ודינו נגזר לשלושה חודשי מאסר על תנאי, לקנס של 4,000 ש"ח, ולעבודות לתועלת הציבור בהיקף 400 שעות.

המבקש ערער על פסק הדין בפני בית המשפט המחוזי. ביום 18.11.2009 דחה בית המשפט המחוזי את הערעור. נקבע כי המבקש הודה בעובדות כתב האישום, אולם טענותיו הינן כי בנסיבות המקרה, התקיימו הגנות הפוטורות אותו מאחריות פלילית בעבירה לפי חוק הגנת הפרטיות, עוד טען כי לא הוא ביצע את עבירת "הגילוי בהפרת חובה" אלא מנהל הלשכה עשה כן, וכי לא נתקיימו אצלו מרכיבי "השידול" לעבירה זו. אשר לעבירת הפרת האמונים, טען המבקש, כי המעשים שעשה לא עולים כדי גיבוש עבירה זו על פי המבחנים שנקבעו לענין זה בפסיקה. לענין ההגנות על פי חוק הגנת הפרטיות נקבע כי תנאי הסף לתחולת ההגנה שבסעיף 18 (2) (ב) לחוק הגנת הפרטיות הינו באלמנט תום הלב הנדרש מהטוען לאותה הגנה. בהתאם לכך נקבע כי לא ניתן לטעון כי בפעולתו האמורה פעל המבקש בתום לב. המבקש, על פי דבריו עצמו בבית משפט השלום, היה מודע לכך כי מדובר באינפורמציה אישית ופרטית שנמסרה לרשות הייעודית (רשות התעסוקה) לצורך הטיפול בתביעת דורש הזכות מאותה הרשות. נקבע כי המבקש ידע, בכל שלב, כי אין לו זכות שבדין או אחרת לדרוש או לקבל אינפורמציה פרטית זו, על אף זאת הוא פנה לממונה על שירות התעסוקה ודרש ממנו המצאת החומר לרשותו תוך ידיעה ברורה ומובנת כי החומר מתבקש על ידו שלא למטרה האחת והיחידה שלשמה נמסר לרשות ומתוך כוונה ברורה לעשות בו שימוש אסור לצורך האינטרס שלו בקידום מועמדותו בבחירות כנגד מועמדות המתחרה. עוד נקבע כי :

"איננו מוצאים מקום לטענת ההגנה הנוספת (עפ"י ס"ק 18 (3) לחוק) "כאילו היה בפגיעה בפרטיות שפגע המבקש"....ענין ציבורי המצדיק אותה בנסיבות הענין" ... השאלה אם אזרח המדינה, אפילו אם מתמודד הוא למשרה ציבורית, היה בעברו תקופה מסויימת דורש עבודה – אינה כשלעצמה ענין ציבורי המצדיק עבירה שכזו על הוראות חוק הגנת הפרטיות. ודאי שכך הוא בנסיבות המקרה הספציפי דנן. לא כל ידיעה בדבר חייו הפרטיים של מועמד למשרה ציבורית, הופכת מניה וביה ל"ענין ציבורי" ברמה המצדיקה הפרת זכותו של אותו המועמד לשמירה על פרטיות חייו. חייבת להיות הלימה מסויימת בין טיב המשרה נשוא ההתמודדות לבין

"הידיעה" אותה מבקש המתחרה להשיג תוך פגיעה בזכות הפרטיות ובעקרונות החוק. אלו הן "נסיבות הענין" הדורשות בחינת כל מקרה לגופו. ככל טענת הגנה, גם טענות ההגנה אותן מעלה המבקש, דורשות מהנאשם או הנתבע, הנחת תשתית ראייתית המוכיחה לפחות ברמת השכנוע הראוייה את התקיימותן. בעניננו לא הונחה כל תשתית שכזו – לא בראיות, לא בסברה ואף לא בטענה".

לענין שידול לעבירת "גילוי בהפרת חובה" נקבע על ידי בית המשפט המחוזי כי המבקש הוא זה שהביא את מנהל שירות התעסוקה לעשיית מעשה העבירה תוך שכנועו, עידודו, דרישה ממנו והפצרה בו לעשות את המעשה, על כן בדין הורשע המבקש בעבירה זו. לענין עבירת הפרת אמונים נקבע כי פנייתו של המבקש למנהל שירות התעסוקה נעשתה תוך ניצול מעמדו הרם כראש עיר ונועדה לקידום האינטרס האישי שלו בהתמודדות בבחירות מול מתחרהו דהרי. עוד נקבע כי ממצאי העובדה שנקבעו לענין מודעות המבקש למעשיו, שידולו את מנהל לשכת התעסוקה, השימוש שעשה במידע שהוצא ונמסר לו בעבירה – והכול שעה שהוא מכהן כראש עיר בישראל ואגב התמודדות לבחירות להמשך כהונתו – כל אלה מאששים כדבעי את מסקנת בית משפט השלום כי מעשיו אלו עלו כדי הפרת אמונים. לענין העונש נקבע כי העונשים שנגזרו על המבקש אינם נוטים לחומרה ואינם מצדיקים התערבות ערכאת ערעור.

מכאן הבקשה שלפניי.

המבקש טוען כי בקשה זו מעוררת שאלות משפטיות הצריכות הכרעה בבית משפט זה. לטענתו שגה בית המשפט המחוזי כאשר קבע שלא עומדת לו הגנה בפלילים על פי חוק הגנת הפרטיות. לטענתו הוכח כי פעל בתום לב כאשר ביקש את המסמך ממנהל לשכת התעסוקה. עוד הוא טוען כי היתה לו חובה מוסרית וציבורית ליידע את הציבור בדבר עברו של מר דהרי וזאת לאור פרסומים שהוצאו על ידי מר דהרי במסגרת תעמולת הבחירות. בנוסף הוא טוען שיש לתת משקל יתר לחופש הביטוי על פני הגנת הפרטיות במקרה בו מעורבים אנשי ציבור. כמו כן הוא טוען כי במעשיו אין כל פגיעה בפרטיותו של מר דהרי. המבקש טוען כי לא מתגבשות במקרה הנדון עבירה של מרמה והפרת אמונים, שכן הוא כלל לא ידע שמעשיו אסורים ושיש בהם משום סטייה חמורה מנורמת הנאמנות. בנוסף הוא טוען כי לא מתקיימים היסודות העובדתיים והנפשיים להרשעתו בשידול שכן כלל לא הפעיל לחץ על מנהל שירות התעסוקה ורק ביקש ממנו את המסמך, ובנוסף, כאמור, לטענתו כלל לא ידע שהוא עושה מעשה אסור על פי חוק.

בנוסף הוא טוען כי הימנעות המשיבה מהבאתו של מר דהרי לעדות פוגמת בגרסתה ורק מטעם זה יש לזכותו.

המשיבה טוענת כי בקשה זו אינה מצדיקה מתן רשות ערעור לבית משפט זה, שכן לא עולה ממנה כל שאלה משפטית עקרונית המצריכה הכרעתו של בית משפט זה. לגופם של דברים טוענת המשיבה כי נקבע על בסיס ממצאים עובדתיים כי המבקש פעל בחוסר תום לב. קביעות אלו אושרו על ידי בית המשפט המחוזי, ולפיכך אין מקום שבית משפט זה ידון בכך פעם נוספת. בנוסף היא טוענת כי הערכאות הקומות יישמו כדין את מבחני הפסיקה לענין המונח "ענין לציבור" ואין כל שאלה המצריכה בירור נוסף בבית משפט זה. זו גם עמדתה של המשיבה בכל הנוגע לשאר טענותיו של המבקש. לענין אי זימונו של מר דהרי טוענת המשיבה כי העבירות הנטענות אינן דורשות קיומה של פגיעה ועל כן אין צורך בזימונו של מר דהרי לעדות.

לאחר שעיינתי בבקשה, בתגובת המשיבה, ובפסקי הדין של הערכאות שקדמו לי, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

מושכלות ראשונים, עליהם חוזר בית משפט זה השכם והערב, הם כי רשות ערעור ניתנת רק במקרים חריגים, המעלים שאלות בעלות חשיבות חוקתית; מקרים, בהם יש לתרום לאחידותה של ההלכה; מקרים, בהם ישנה חשיבות עניינית לבעיה משפטית המועלית בהם; מקרים בהם יש חשיבות ציבורית בענין; במילים אחרות, מקרים בהם החשיבות המשפטית חורגת מן הענין שיש לצדדים הישירים בהכרעה במחלוקת (ראו ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123(1982)). לא שוכנעתי, כי הבקשה דנא, חרף טענות המבקש, מעוררת שאלה משפטית עקרונית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, ושיש בה כדי להצדיק דיון ב"גלגול שלישי". מסיבה זו בלבד דין הבקשה להידחות.

מעבר לנדרש יוער כי דין הבקשה להידחות גם לגופה. נראה כי עיקר טענותיו של המבקש נוגעת בראש ובראשונה ביישומם של ההלכות המשפטיות בעבירות הנדונות על המקרה שלפנינו. אין מדובר כאן בפסיקות הנוגדות הלכות של בית משפט זה, אלא בעיקרו של דבר – ביישומם של ההלכות המוכרות על המקרה הנדון. באופן טבעי, יישומם של הלכות אלו יניב לעתים הכרעות שונות, לאור הצורך באיזון בין השיקולים השונים בכל מקרה לגופו. אך עצם קיומם של טענות באשר ליישומם הקונקרטי במקרה כזה או אחר אינם באים במקרים המצדיקים דיון בגלגול שלישי בבית משפט זה.

יתר על כן, הלכה היא, כי בית משפט שלערעור אינו מתערב בממצאים עובדתיים שקבעה הערכאה הדיונית, זאת במיוחד כאשר מדובר בבקשת רשות ערעור, אלא במקרים חריגים ביותר (ראו ע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 918, 924 (2001); ע"א 8566/06 אמריקור שירותי ניהול וייעוץ (1987) בע"מ נ' מליבו ישראל בע"מ, פס' 28 לפסק דיני (טרם פורסם, 8.11.2009); יעקב קדמי על סדר הדין בפלילים כרך ב 1945 (2009)). בנסיבות המקרה, לא מצאתי מקום לחרוג מהלכה זו. טענותיו של המבקש נדונו לעומק ובצורה יסודית על ידי שתי ערכאות ונדחו בצורה מבוססת ומנומקת. כעת המבקש לא מעלה טענות חדשות, אלא חוזר על הטענות שנידונו והוכרעו בערכאות הקודמות, בין היתר על בסיס ממצאים עובדתיים, כפי שציינה המשיבה, וכאמור לא על נקלה תתערב ערכאת ערעור שנייה בקביעות כגון דא.

סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ב בסיון התש"ע (25.5.2010).

ש ו פ ט